

Arrest

nr. 313 142 van 18 september 2024
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

Inzake: 1. X (RvV X)
2. X (RvV X)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: eerste verzoekster) en verzoekende partij in de zaak RvV X (hierna: tweede verzoekster), partners, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 31 oktober 2023 en verzoeken op 2 november 2023 om internationale bescherming. Op 29 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beiden tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 maart 2024 aan eerste en tweede verzoekster aangetekend worden verzonden.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van eerste verzoekster, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgische staatsburger te zijn en het Orthodox geloof aan te hangen. U bent geboren op 9 januari 1993 en woonde in Tbilisi tot uw vertrek op 31 oktober 2023 toen u reisde naar België en een verzoek indiende op 2 november 2023. U verklaarde dat u een relatie heeft met K. S. en u vervolging vreesde van uw vader indien hij te weten zou komen over uw geaardheid en relatie. U verklaarde dat hij een gewelddadig persoon was die het Orthodox geloof hoog in het vaandel draagt en zeer gekant zou zijn tegen de LGBT-gemeenschap.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte. Verschillende foto's van uw relatie met met S., liefdesgeschenken van uzelf en S., foto's van uw vader, foto's van de kergemeenschap van uw vader, foto's van geweld tegen de LGBT-gemeenschap, sociale media posts van uw vriendin haar echtgenoot, chatberichten van uw vader, chatberichten van uw vriendin T., chatberichten van uw vriendin N. en chatberichten van S., uw ex-vriend. U diende ook nog een foto van een zekere 'N.' in en enkele filmfragmenten waarop dit vermeend lid van de kerkgemeenschap van uw vader spreekt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS wijst erop dat uw seksuele oriëntatie niet wordt betwist door het CGVS. Echter dient erop gewezen te worden dat uw aangehaalde vervolgingsfeiten speculatief van aard zijn en niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde bestaat.

U verklaarde zo dat uw vader zeer gelovig zou zijn en erg gekant tegen de LGBT-gemeenschap (CGVS p. 8-10). U haalde echter aan dat uw vader niet op de hoogte zou zijn van uw seksuele oriëntatie en bijgevolg ook niet van uw relatie met S. (CGVS p. 12). U haalde aan dat uw vader een gewelddadig man was en u ook geweld gebruikte tegen uw moeder en uzelf (CGVS p. 10). Toen u werd gevraagd of dat vaak voorkwam verklaarde u echter van niet en hij u twee keer zou hebben geslagen toen u nog jong was en bovendien hij u na uw elfde nooit meer geslagen zou hebben (CGVS p. 10). Op de vraag of uw vader ooit agressief was naar andere personen toe verklaarde u dat hij soms op tafel sloeg met zijn handen en riep naar uw grootmoeder (CGVS p. 11). Bijgevolg dienen uw verklaringen betreffende het gewelddadig karakter van uw vader gerelativeerd te worden.

*Sowieso dient vastgesteld te worden dat uw vrees verder louter hypothetisch is en u dusver geen problemen heeft ondervonden. U verklaarde dat u vreesde dat uw familie –en voornamelijk uw vader- slecht zou reageren op uw seksuele oriëntatie en relatie, maar zelfs indien u bij terugkeer problemen zou ondervinden betreffende uw hypothetische vrees stelt het CGVS vast dat u geen afdoende elementen aanhaalt waarom u desgevallend niet op bescherming zou kunnen rekenen en uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's,*

waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Niettemin er in Georgië op vlak van bescherming in geval van LGBTI+-personen wel degelijk tekortkomingen zijn, blijkt uit de eerder aangehaalde informatie dat ook LGBTI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid, een mogelijk gebrek aan privacy en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen outing hebben leden van de LGBTI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten. Het feit dat de organisatoren van het homofoob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTI+-personen eerder een beroep doen op ngo's zoals WISG, Equality Movement en Temida om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo's, waaronder Equality Movement, leden van de LGBTI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de Public Defender te stappen. De betrokkenheid van de Public Defender zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt. Gelet op bovenstaande informatie volstaat uw loutere verwijzing naar de algemene situatie op vlak van bescherming van de LGBTI+-gemeenschap niet om te concluderen dat uw autoriteiten in geval van problemen onwillig dan wel onmachtig zouden zijn u hulp en/of bescherming te bieden.

Al deze redenen samengenomen stelt het CGVS vast dat u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte tonen uw identiteit aan, maar deze wordt door het CGVS niet in vraag gesteld. De foto's van uw relatie, liefdesgeschenken en briefwisseling met S. toont aan dat u een relatie heeft met haar, maar dit wordt ook niet in vraag gesteld door het CGVS. De foto's van uw vader tonen enkel aan dat hij verschillende foto's heeft waar hij voor een kerk staat, maar dit zegt niet noodzakelijkerwijs iets over zijn geloof, noch over enig gewelddadig karakter. De foto's van de kerkgemeenschap van uw vader tonen nergens dat uw vader daar aanwezig is, waardoor het onmogelijk is om te stellen dat hij deel uitmaakt van desbetreffende kerkgemeenschap. Verder tonen deze foto's niet aan dat deze gemeenschap gewelddadig zou optreden tegen de LGBT-gemeenschap. De foto's van geweld tegen de LGBT-gemeenschap in Georgië bieden louter een momentopname over de problematiek betreffende de holebi-gemeenschap in Georgië, maar deze weet niet de algemene informatie waarover het CGVS beschikt te weerleggen. De chatberichten tussen uzelf en uw vader tonen aan dat hij waarschijnlijk streng reageerde op uw LGBT-vriendelijke post, maar zulke chatberichten zijn ook in scène te zetten en geven niet noodzakelijkerwijs aan dat uw vader uiterst gewelddadig zou zijn. De chatberichten met uw vriendin T. en N. tonen enkel aan dat u bepaalde vrienden niet dermate LGBT-vriendelijk zijn, maar dit heeft geen betrekking tot uw vrees voor vervolging. De chatberichten van uw ex-vriend tonen aan dat hij u vragen stelde betreffende uw relatie, echter dateren deze van 2014 en handelen ze louter over de relatiebreuk (CGVS p. 8). Verder haalde u aan dat hij u nog wel lastigviel rond 2020, maar dat u nadien hem overal blokkeerde en hij u nadien feitelijk nooit meer lastigviel (CGVS p. 7). Bijgevolg weet u ook geen vrees voor vervolging te koppelen aan deze chatberichten. De foto en videofragmenten van 'N.' weten niet aan te tonen dat deze persoon daadwerkelijk lid is van dezelfde kerkgemeenschap als uw vader. Verder zijn deze gesprekken niet gericht op uzelf of uw vriendin waardoor u ook geen persoonlijke vrees van vervolging kan koppelen hieraan.

U maakte verder nog enkele opmerkingen betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud. Hierbij merkte u op dat in uw verslag vermeld stond dat u om de drie maanden ongeveer contact had met uw vader maar dit drie weken zou moeten zijn. Deze wijziging heeft echter geen impact op de bovenstaande beslissing. Verder maakte u enkele correcties betreffende de spellingswijze van ettelijke namen, maar deze hebben geen impact op de inhoud van uw persoonlijk onderhoud. Voorts merkte u op dat u verklaarde dat u het woord 'Metsnoba' gebruikte dat volgens u niet correct vertaald werd. U verduidelijkte dat u dacht dat u

mogelijks de personen van de kerkgemeenschap ooit had gezien in een post van uw vader en u wou verduidelijken dat u deze personen niet exact kende. Dit verandert bovenstaande appreciatie ook niet aangezien u hiermee eigenlijk verduidelijkt dat u eigenlijk niet kan aantonen dat er een onbetwistbaar verband bestaat tussen deze personen en uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekster, luidt als volgt:

(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Georgische staatsburger te zijn en geen geloof aan te hangen. U bent geboren op 31 mei 1996 te Tbilisi in Georgië waar u verbleef tot u in 2017 naar Duitsland voor negen maanden ging en hierna vier jaar verbleef in Oostenrijk. U keerde terug naar Georgië in 2022 tot uw vlucht op 31 oktober 2023 toen u naar België reisde en een verzoek indiende op 2 november 2023. U verklaarde dat u een relatie heeft met N. G. en u vervolging vreesde van haar vader aangezien hij zeer religieus zou zijn en sterke anti-LGBT sentimenten zou hebben. U vreesde verder dat indien uw moeder en grootmoeder te weten zou komen over uw seksuele oriëntatie en uw relatie ze u zouden verstoten. Voorts haalde u aan dat u vaak lastiggevallen werd in Georgië omwille van uw uiterlijk dat niet conform is naar de maatstaven van de Georgische samenleving.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Uw paspoort, foto's van uw relatie met G. N., een brief van Tbilisi Pride, chatberichten met uw moeder, chatberichten van een vriendin van N. en sociale media posts van G. en K.. U diende ook nog een foto van een zekere 'N.' in en enkele filmfragmenten waarop dit vermeend lid van de kerkgemeenschap van uw vader spreekt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd aannemelijk te maken dat u in Georgië een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag in grote mate op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw vriendin G. N. (CGVS G. p. 9-10; CGVS K. p. 9-12, 16-17). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd mede op basis van uw verklaringen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het feit dat jullie vervolgingsfeiten speculatief van aard zijn en niet dermate ernstig om de drempel van vervolging te behalen. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

[...]

U haalde verder zelf nog enkele feiten aan betreffende uw persoonlijke situatie. Daarbij stelt het CGVS vast dat het gedrag van de Georgische samenleving op uw uiterlijk en geaardheid sterk te betreuren zijn. U stelde zo dat u vaak beledigd werd, uw geslacht in vraag werd gesteld in een openbare toilett en u moeilijkheden ondervond om een job te vinden in Georgië (CGVS p. 7, 9-12, 18-19). Echter zijn deze voorvallen niet voldoende zwaarwichtig om de drempel van vervolging te behalen. Voorts haalde u ook aan dat u werk had gevonden in Georgië in een LGBT-vriendelijke nachtclub, waardoor er redelijkerwijs kan worden uitgegaan dat u wel de mogelijkheid bezit om zelfstandig uw leven te leiden in Georgië en voor uzelf zorg te dragen (CGVS K. p. 7, 12).

Voorts haalde u aan dat u vreesde te worden verstoten door uw moeder en grootmoeder indien ze te weten zouden komen over uw geaardheid (CGVS K. p. 7-8, 9, 12, 18). Hoewel dit een jammerlijk voorval zou zijn merkt het CGVS op dat dit louter een speculatieve vrees is die bovendien ook niet dermate ernstig is dat u hierdoor een gegronde reden van vrees voor vervolging zou hebben.

Al deze redenen samengenomen stelt het CGVS vast dat u niet in aanmerking komt voor het vluchtelingenstatuut of subsidiaire bescherming.

De documenten die u neerlegde weten bovenstaande appreciatie niet te wijzigen. Uw paspoort toont louter uw identiteit aan, maar deze wordt niet in vraag gesteld door het CGVS. De foto's van uw relatie met N. tonen aan dat u zich daadwerkelijk in een relatie bevindt met haar, maar dit wordt ook niet in vraag gesteld. De chat met uw moeder toont aan dat uw moeder niet een uiterst positieve visie heeft op de LGBT-gemeenschap, maar weet geen bewijs te leveren dat u enige vrees voor vervolging heeft die hieruit zou voortvloeien. De chat met T. toont aan dat de vriendin van N. ook niet erg LGBT-vriendelijk was, maar ook hiermee weet u geen gegronde vrees van vervolging te bewijzen. De sociale media posts van G. en K. bieden een momentopname over de problematiek die de LGBT-gemeenschap heeft in Georgië, maar deze weet de informatie waarover het commissariaat beschikt niet te weerleggen. De brief van Tbilisi-Pride bevat louter algemene informatie betreffende de problematiek van de LGBT-gemeenschap in Georgië, maar ook deze weet de informatie waarover het commissariaat beschikt niet te weerleggen. De foto en videofragmenten van 'N.' weten niet aan te tonen dat deze persoon daadwerkelijk lid is van dezelfde kerkgemeenschap als uw vader. Verder zijn deze gesprekken niet gericht op uzelf of uw vriendin waardoor u ook geen persoonlijke vrees van vervolging kan koppelen aan deze documenten.

De documenten die uw vriendin neerlegde zijn besproken in haar beslissing –zoals hierboven vermeld- en weten de genomen beslissing in betrekking tot uw vrees voor vervolging niet te wijzigen.

U maakte ook nog enkele opmerkingen betreffende de notities van uw persoonlijk onderhoud. Maar deze bevatten geen inhoudelijke opmerkingen maar louter correcties betreffende de spellingswijze van bepaalde namen. Deze weten bijgevolg ook de bovenstaande appreciatie niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Eerste verzoekster, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 312 873, is de partner van tweede verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 312 876. Verzoeksters beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven en is bij tweede verzoekster nog op enkele punten aangevuld. In het verzoekschrift van tweede verzoekster wordt het enig middel uit het verzoekschrift van eerste verzoekster integraal hernomen en op enkele punten, met betrekking tot de eigen aangehaalde feiten, aangevuld. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknoptheid, worden samengevoegd.

2.2. De verwerende partij heeft middels haar nota's van 24 april 2024 de Raad verzocht om de voorliggende zaken te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30

juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesememorie wenst neer te leggen of de synthesesememorie. Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesememorie zal neerleggen of van de synthesesememorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen. Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten.”

Verzoeksters hebben in de voorliggende zaken de Raad echter op 1 mei 2024 bij aanvullende nota gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeksters wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. Verzoeksters voeren in een nagenoeg identiek enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”. Eerste verzoekster werpt in haar verzoekschrift bijkomend de schending van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet op.

Verzoeksters werpen op dat de geloofwaardigheid van het relaas niet in vraag gesteld wordt door de verwerende partij, dit het gaat om bijzonder ernstige feiten en dat de vervolging omwille van seksualiteit een uiterst delicaat en gevoelig onderwerp betreft, dat onaanvaardbaar is en blijft en als dusdanig dient te worden behandeld door asielinstanties. Zij hekelen dat de verwerende partij zich steunt op haar eigen rapport zonder enige verwijzing naar externe bronnen, dat zij enkel de algemene situatie in Georgië aanhaalt en deze in het geheel niet toespist op hun individuele situatie.

Verzoeksters betogen voorts dat zij duidelijk aanhaalden dat zij geen stappen konden ondernemen tot het verkrijgen van nationale bescherming. Zij wensen te benadrukken dat het enige wat LGBTQI+-organisaties doen is een dossier opstellen van personen die vervolgingsfeiten hebben meegemaakt en dat zij niemand kennen bij wie zo'n organisatie echt concreet het probleem heeft verholpen. Verder stellen zij dat *Temida* enkel transgender- en queerpersonen helpt en dat zij zich identificeren als vrouw. Daarnaast, aldus verzoeksters, konden zij zich niet op de organisatie *WISG* beroepen omdat een kennis van eerste verzoekster er werkt en deze ook contact heeft met de moeder van eerste verzoekster. Voorts bevestigt *Equality Movement* zelf de onmogelijke situatie voor de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië. Verzoeksters

zijn van mening dat de verwerende partij veel dieper op de mogelijkheid om nationale bescherming diende in te gaan tijdens het persoonlijk onderhoud en bovendien werd, behalve de vraag of hij politiek actief was, geen enkele vraag gesteld naar de invloed van de vader van eerste verzoekster in de Georgische samenleving. Verzoeksters wensen aan te geven dat de vader van eerste verzoekster banden heeft binnen de overheid en de politie.

Waar gesteld wordt dat de vrees voor eerste verzoeksters vader louter hypothetisch is, merken verzoeksters op dat de ernst van de vrees noodzakelijk hypothetisch is; indien de vrees tot uiting zou komen, dan was eerste verzoekster al dood. Nochtans was de vrees voor eerste verzoeksters vader wel degelijk gegrond daar hij in het verleden zijn mening tegenover de LGBTQI+-gemeenschap bekend maakte toen eerste verzoekster daarover per ongeluk een *Facebook*-post deelde. Nadat zij dit opwierp tijdens het persoonlijk onderhoud stelde de *protection officer* geen enkele vraag meer over de opinie en haat van haar vader tegenover voormelde gemeenschap terwijl dit – naast de haat in de maatschappij – de hoofdreden is van haar vertrek uit Georgië. Eerste verzoekster nam vervolgens zelf het initiatief om verder te vertellen over haar vader en de vervolging die zij onderging in Georgië. Verder, uit een recent gesprek met haar vader, blijkt wel degelijk de gegronde vrees voor hem. Hij dreigt ermee haar keel over te snijden en bevestigt dat hij hiervoor nooit zou gestraft worden door de Georgische autoriteiten door zijn banden binnen de overheid en politie. Hij noemt ook de naam van tweede verzoekster. Bovendien, aldus verzoeksters, wijdt de verwerende partij slechts twee paragrafen aan de interne Georgische situatie, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen bij haar intenties om de dossiers op rigoureuze wijze te behandelen.

Tweede verzoekster verwijst naar de jarenlange discriminatie en belaging die zij onderging. Zo werd zij constant gediscrimineerd en belaagd in haar dagelijkse leven, vertelde zij hier uitgebreid over en toont zij wel degelijk aan dat deze feiten meer dan voldoende zwaarwichtig zijn. De enige plek waar zij veilig was, was op haar werk.

Vervolgens duiden verzoeksters op een gebrek aan bescherming in Georgië als lesbische vrouwen. Zij verwijzen naar het reisadvies van Buitenlandse Zaken, een studie van *World Values Survey* van 2022, stellen de analyse van de COI Focus in vraag en duiden op willekeur in behandeling van beschermingsverzoeken van Georgische leden van de LGBTQI+-gemeenschap. Tevens werpen zij op dat heel wat bronnen getuigen van een situatie die eerder verslechtert, waarbij zij wijzen op een rapport van ECRI van 22 juni 2023 waaruit blijkt dat *hate speech* een groeiend probleem is, op de inactie van de politie in verband met de *Pride* van 2023, de weinig veroordeelden en de niet aan de ernst van de feiten proportionele straf naar aanleiding van de *Pride* in 2021, de acceptatie door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van een zaak naar aanleiding hiervan, de eerdere veroordelingen van Georgië door het EHRM en het gebrek aan actie om de veroordelingen te implementeren in het eigen rechtssysteem. Nog volgens verzoeksters wordt er op geen enkele manier voorzien in bestraffing van daders en is, onder verwijzing naar rapporten en artikelen, de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap onrustwekkend. Zij wijzen verder op een mogelijke nieuwe wet die de vrijheid van vereniging en meningsuiting sterk zou beperken ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap, op de strengere en intensere anti-LGBTQI+-retoriek van de partij Georgische Droom en op de ineffectiviteit van beroep te doen op de *Public Defender*. Zij besluiten dat er geen enkele twijfel bestaat dat zij zullen terechtkomen in een samenleving die vol haat en discriminatie handelt tegenover lesbiennes. Eerste verzoekster werpt dienaangaande nog op dat zij hier reeds zelf mee geconfronteerd werd in haar omgeving en verwijst naar de neergelegde gesprekken met twee van haar vriendinnen en een foto en videofragmenten van N., die vol haat zijn tegenover de LGBTQI+-gemeenschap en wat heel concreet de haat aantoonde van de Georgische samenleving waarmee zij werd geconfronteerd.

Wat de familie van eerste verzoekster betreft, wordt in het door haar ingediende verzoekschrift gesteld dat zij aanhaalde dat haar vader al zeer ernstig fysiek en verbaal geweld tegenover haar gebruikte toen zij jong was. Hoewel deze feiten dateren van enige tijd geleden, geeft dit volgens haar aan dat haar vader een intrinsieke agressiviteit met zich meedraagt. Hieraan toegevoegd dat hij haar seksuele oriëntatie ontdekte, maakt dit een dodelijke cocktail. De persoonlijkheid, attitude en het traditioneel, machistisch en conservatief gedrag van haar vader wordt niet in vraag gesteld en het is volgens haar duidelijk dat haar vader zich tegen haar *coming-out* verzet en haar seksuele oriëntatie volledig verwerpt.

Wat betreft de familie van tweede verzoekster wordt in het door haar ingediende verzoekschrift gesteld dat, waar de verwerende partij stelt dat het een jammerlijk voorval is dat zij zou worden verstoten door haar familie maar dat dit geen grond tot vrees voor vervolging oplevert, zij voorbijgaat aan het feit dat zij bij terugkeer geen enkel familiaal netwerk zou hebben om op terug te vallen. Haar familie heeft haar verstoten en ze brengt daar ook bewijzen van bij. Verder wenst tweede verzoekster te benadrukken dat zij enkele jaren in het buitenland woonde, maar dat zij diende terug te keren naar Georgië omdat haar verblijfsrecht afliep en dat zij door de ingebedde haat van de ganse samenleving en autoriteiten besliste om te vluchten.

Verder halen verzoeksters aan dat van hen niet verwacht mag worden dat zij hun seksuele oriëntatie op de één of andere manier in toom houden, verbergen, verminderen of verstoppert, hetgeen zij tot aan hun vertrek

dienden te doen. Zij betogen dat ieder het recht heeft op een vrije uiting van diens seksualiteit, zonder continu in de vrees te verkeren hiervoor te worden vervolgd.

Tot slot haalt eerste verzoekster aan dat de voorwaarden van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, daar zij reeds het slachtoffer was van vervolging van haar vader en er geen enkele garantie bestaat dat zij dit niet opnieuw zal zijn.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, werpen verzoeksters dan weer op dat hun fysieke integriteit, door het feit dat zij homoseksueel zijn, ernstig in gevaar is door het heersende haatdragende klimaat in Georgië tegenover homomannen (lees: lesbiennes). Zij halen aan dat de Raad van Europa bevestigt dat homoseksuelen, en bij uitbreiding de LGBTQI+-gemeenschap, als kwetsbare groep dienen te worden beschouwd, wat reeds werd bevestigd door het EHRM.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoeksters de Raad in hoofddorde om hen de status van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek naar de algemene bekende context van homofobie in Georgië en naar de mate waarin zij kunnen berusten op de hulp en/of bescherming van de autoriteiten.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeksters voegen ter staving van hun betoog volgende stukken bij de voorliggende verzoekschriften:

- contact medewerkster WISG en moeder eerste verzoekster (stuk 3);
- Facebook-post *Equality Movement* (stuk 4) ;
- *screenshots* gesprek eerste verzoekster en vader (stuk 5).

3.2.2. Ter terechtzitting leggen verzoeksters, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota neer waarbij landeninformatie, *screenshots* van een *WhatsApp*-gesprek en een foto worden gevoegd.

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoeksters daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeksters al dan niet voldoen aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavige beroepen, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoeksters de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, doch geven zij niet de minste toelichting (wat zij hiermee bedoelen of) over de wijze waarop zij dit artikel en beginsel *in casu* geschonden achten.

3.3.5. In de mate dat verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in.

3.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeksters deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeksters de bestreden beslissingen in het geheel niet aanvechten of betwisten waar terecht wordt gesteld dat in hun hoofd geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.8.1. Verzoeksters vrezen bij terugkeer naar hun land van herkomst, Georgië, vervolgd te worden omwille van hun seksuele geaardheid.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoeksters niet aannemelijk gemaakt dat zij een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, hebben of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming, lopen. De commissaris-generaal acht (i) de aangehaalde vervolgingsfeiten speculatief van aard en/of niet voldoende zwaarwichtig om te besluiten dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Verder, (ii) zelfs indien er problemen zouden ontstaan bij terugkeer betreffende de (hypothetische) vrees, zijn er geen afdoende elementen waarom verzoeksters niet op bescherming zouden kunnen rekenen van de nationale autoriteiten. De door verzoeksters neergelegde documenten en overgemaakte opmerkingen bij de notities van de persoonlijke onderhouds weten (iii), omwille van de in de bestreden beslissingen vervatte redenen, voorgaande appreciatie niet te wijzigen.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeksters er in de voorliggende verzoekschriften niet in slagen om voormelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. Verzoeksters beperken zich tot het pomen van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen of ontkrachten en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken.

3.3.8.2. De Raad stelt na grondige lezing van de dossiers vast dat verzoeksters geen voldoende zwaarwichtige elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet naar zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad wijst er vooreerst op dat de seksuele geaardheid van verzoeksters *in casu* op zich noch door de commissaris-generaal, noch door de Raad in twijfel wordt getrokken.

Uit de meest recente beschikbare landeninformatie, te weten de COI Focus “Georgië. Algemene situatie” van 11 december 2023 waarnaar de weblink in de bestreden beslissingen is opgenomen, blijkt dat de situatie van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië nog steeds complex is, dat deze gemeenschap er nog steeds één van de kwetsbaarste groepen uitmaakt en dat er in de Georgische maatschappij, waarin homo- en transfobie diepgeworteld is – niettemin de houding sinds 2016 is verbeterd –, sprake is van discriminatie, intimidaties, pesterijen, alsook homofoob geweld tegen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, dit zowel in familiale sfeer als in het openbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt dat homo- en transfobie een probleem is in Georgië. Vooral in de regio's zijn deze gevoelens diepgeworteld, terwijl mensen in Tbilisi meer *open-minded* zijn. Leden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië kunnen in hun dagelijkse leven nog steeds op verschillende vlakken geconfronteerd worden met discriminatie, onder meer op vlak van onderwijs, tewerkstelling en gezondheidszorg. Ook in de gezinscontext is er vaak sprake van homofobie en ook de (religieuze) autoriteiten maken zich hier schuldig aan. Daarnaast lopen leden van de LGBTQI+-gemeenschap, transvrouwen in het bijzonder, het risico om slachtoffer te worden van geweld en haatmisdrijven. Het aantal geweldsincidenten neemt doorgaans toe wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de *Pride Week* in de maand juli, waarvan de *Gay Pride* in 2023 nog werd afgelast na de laakbare bestorming door extreemrechtse groeperingen. Het betreffen hier echter geen systematische persoonsgerichte aanvallen. Dankzij opleidingen voor politieagenten, onderzoekers en procureurs verloopt de identificatie van haatmisdrijven de laatste jaren ook beter, al blijft een doeltreffend onderzoek naar haatmisdrijven nog steeds een uitdaging.

Niettegenstaande de LGBTQI+-gemeenschap aldus één van de kwetsbaarste groepen in Georgië blijft, is er actueel geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen. Het loutere feit een LGBTQI+-persoon te zijn in Georgië is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Door verzoeksters worden geen concrete en objectieve gegevens aangebracht die hierop een ander licht werpen.

De verwijzing naar een studie van *World Values Survey* van 2022 waaruit blijkt dat 91,41% van de Georgiërs vindt dat homoseksualiteit niet gerechtvaardigd is en naar een rapport van ECRI van 22 juni 2023 waaruit blijkt dat *hate speech* tegenover de LGBTQI+-gemeenschap een groeiend probleem is, ligt in het verlengde van wat hoger werd besproken en kan hier dan ook geen afbreuk aan doen.

Evenmin kan de Raad verzoeksters zonder meer bijtreden waar deze stellen dat de verwerende partij een verkeerde interpretatie geeft aan het rapport waarnaar wordt verwezen stellende dat de situatie van homofobie zou verbeterd zijn sinds 2016. Verzoeksters wijzen op het gebruik van volgende zin in dit rapport “*these negative attitudes tend to decrease*” en zijn van mening dat het woord “*tend*” wijst op een waarschijnlijkheid en geen zekerheid. Zonder een semantische discussie te willen aangaan, stelt de Raad vast dat, ofschoon de LGBTQI+-gemeenschap kwetsbaar blijft, er geen sprake is van veralgemeende vervolging.

Waar verzoeksters opwerpen dat het COI Focus rapport waarop de verwerende partij zich steunt duidelijk vermeldt dat de impact van de opleiding aan de politie nog niet werd geëvalueerd en dat het dus heel waarschijnlijk is dat deze training geen enkele impact heeft gehad en nutteloos was, stipt de Raad aan dat een dergelijke evaluatie inderdaad nog niet voorligt maar dat de gevolgtrekkingen die verzoeksters hieraan verbinden slechts blote beweringen betreffen die niet worden gestaafd of onderbouwd.

Waar verzoeksters aanvoeren dat Georgische leden van de LGBTQ+-gemeenschap tot voor kort een positieve beslissing van het commissariaat-generaal verkregen en menen dat hun weigering duidt op een willekeurige behandeling, dient erop te worden gewezen dat elk dossier individueel en op zijn eigen merites wordt beoordeeld. Deze beoordeling blijkt afdoende uit de motivering van de bestreden beslissingen waardoor niet kan worden aangenomen dat verzoeksters in de onmogelijkheid werden geplaatst om de motivering van hun weigeringsbeslissingen te begrijpen.

De verwijzing naar een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, waarin aangeraden wordt om een zekere discretie aan de dag te leggen in gedragingen en uitingen van affectie, kan ook niet overtuigen. Dergelijke reisadviezen zijn bestemd voor reislustige toeristen en niet te beschouwen als richtlijnen voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeksters die wel deze nationaliteit hebben en van dit land afkomstig zijn.

De Raad stipt, gelet op het voorafgaat, aan dat een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij verzoeksters ertoe gehouden zijn hun vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, dan ook noodzakelijk blijft. Verzoeksters maken doorheen hun relaas echter niet aannemelijk dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dienen te vrezen voor (actuele) vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals hierna genoegzaam wordt toegelicht.

Wat betreft de vrees voor de vader van eerste verzoekster wordt in de bestreden beslissingen gesteld dat deze speculatief van aard is en niet voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. Eerste verzoekster verwijst enerzijds naar het gegeven dat haar vader zeer gelovig is en gekant is tegen de LGBTQI+-gemeenschap en anderzijds naar zijn intrinsieke gewelddadigheid.

Wat dit laatste betreft wijst de commissaris-generaal terdege op het volgende: *“U haalde aan dat uw vader een gewelddadig man was en u ook geweld gebruikte tegen uw moeder en uzelf (CGVS p. 10). Toen u werd gevraagd of dat vaak voorkwam verklaarde u echter van niet en hij u twee keer zou hebben geslagen toen u nog jong was en bovendien hij u na uw elfde nooit meer geslagen zou hebben (CGVS p. 10). Op de vraag of uw vader ooit agressief was naar andere personen toe verklaarde u dat hij soms op tafel sloeg met zijn handen en riep naar uw grootmoeder (CGVS p. 11). Bijgevolg dienen uw verklaringen betreffende het gewelddadig karakter van uw vader gerelativeerd te worden.”* Een wezenlijke intrinsieke agressiviteit kan uit eerste verzoeksters verklaringen op het eerste gezicht niet worden afgeleid en toont al zeker niet dat dit zal nopen tot een gegronde vrees voor vervolging.

Dat eerste verzoeksters vader zeer gelovig zou zijn en erg gekant tegen de LGBTQI+-gemeenschap, wordt op zich niet in twijfel getrokken, doch verwijst de Raad naar volgende pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen: *“De foto's van uw vader tonen enkel aan dat hij verschillende foto's heeft waar hij voor een kerk staat, maar dit zegt niet noodzakelijkerwijs iets over zijn geloof, noch over enig gewelddadig karakter. De foto's van de kerkgemeenschap van uw vader tonen nergens dat uw vader daar aanwezig is, waardoor het onmogelijk is om te stellen dat hij deel uitmaakt van desbetreffende kerkgemeenschap. Verder tonen deze foto's niet aan dat deze gemeenschap gewelddadig zou optreden tegen de LGBT-gemeenschap. (...)*

De chatberichten tussen uzelf en uw vader tonen aan dat hij waarschijnlijk streng reageerde op uw LGBT-vriendelijke post, maar zulke chatberichten zijn ook in scene te zetten en geven niet noodzakelijkerwijs aan dat uw vader uiterst gewelddadig zou zijn.”

In haar verzoekschrift hekelt eerste verzoekster dat de *protection officer*, nadat zij vertelde over de reactie van haar vader op een LGTQI+-onderwerp op haar *Facebook*-profiel, haar nadien geen enkele vraag meer stelde over de opinie en de haat van haar vader tegenover de LGBTQI+-gemeenschap terwijl dit de hoofdreden was van haar vertrek.

Ten tijde van het persoonlijk onderhoud was eerste verzoeksters vader niet op de hoogte van de seksuele geaardheid van zijn dochter, noch van haar relatie met tweede verzoekster. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden oordelen dat de vrees ten opzichte van eerste verzoeksters vader, de hoofdreden van haar vertrek uit Georgië zoals ze zelf aanhaalde en opnieuw bevestigt in het verzoekschrift, louter hypothetisch is en er zich tot dusver geen problemen hadden voorgedaan.

Waar eerste verzoekster opwerpt dat haar geen enkele vraag verder werd gesteld over de opinie en de haat van haar vader, stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat eerste verzoekster drie vragen verder de kans kreeg om uitgebreid te vertellen over wie of wat zij vreest indien zij zou terugkeren naar Georgië (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 9-10) waarbij zij de vrees voor vervolging door haar vader uiteenzette. Aldus kreeg verzoekster ruimschoots de gelegenheid te vertellen over de opinie en de haat van haar vader tegenover de LGBTQI+-gemeenschap. Dient er overigens op te worden gewezen dat eerste verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te sturen, zodat niet kan worden begrepen waarom zij hekelt dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden. Verzoekster verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud daarenboven dat zij niets toe te voegen had (*ibid.*, p. 17). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door eerste verzoekster de mogelijkheid te bieden haar relaas uitgebreid toe te lichten en haar verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Eerste verzoekster brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt.

Bij de voorliggende verzoekschriften (stukken 5) worden *screenshots* gevoegd van een, niet-gedateerd, *WhatsApp*-gesprek tussen eerste verzoekster en haar vader en waaruit zou moeten blijken dat deze laatste op de hoogte is gekomen van de seksuele geaardheid van zijn dochter. Ter terechtzitting verduidelijkt eerste verzoekster dat deze *screenshots* dateren van 25 maart 2024, zijnde net geen maand na de bestreden beslissingen. Los van een eventueel gesolliciteerd karakter van de *screenshots*, stelt de Raad vast dat de

authenticiteit ervan onmogelijk kan worden nagegaan. Dergelijke *screenshots* kunnen immers eenvoudigweg worden gemanipuleerd en zulke conversaties kunnen bovendien simpelweg in scène worden gezet. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat niet kan worden nagegaan wie de persoon achter het profiel zou zijn die eerste verzoekster zou hebben bedreigd. Verder treedt de Raad de verwerende partij bij waar zij in haar nota opwerpt dat het weinig aannemelijk is dat een online gesprek, in een tijdspanne van minder dan een uur, zodanig escaleert, tot zelfs doodsb bedreigingen, aangezien de vader van eerste verzoekster zich in het verleden nooit heeft uitgelaten over enige vermoedens wat betreft de seksuele oriëntatie of relatie van zijn dochter. De Raad stipt hierbij verder aan dat het weinig aannemelijk is dat eerste verzoeksters vader, naar aanleiding van de verklaring dat zij in België een kamer deelt met twee jongens die niet op meisjes vallen, meteen hieruit de seksuele oriëntatie van zijn dochter en haar relatie met tweede verzoekster deduceert. Ook aan de stukken die verzoeksters bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota neerleggen ter staving van de bedreigingen van eerste verzoeksters vader ten aanzien van haar moeder, kan niet de minste bewijswaarde worden gehecht. Deze worden immers slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk te manipuleren afdrucken van *screenshots*, die in scène kunnen zijn gezet of gesolliciteerd, zodat aan de inhoud van zulke conversaties en dreigementen geen bewijskracht kan worden toegekend. Waar verzoeksters nog een foto bij hun aanvullende nota voegen, waarop het onderste deel van het gezicht van een vrouw met een opgezwollen lip te zien is, merkt de Raad op dat hieruit hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat dit het gezicht van eerste verzoeksters moeder is. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat dergelijke foto eenvoudigweg kan worden gemanipuleerd. Aan privé-foto's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Zelfs indien het onderste deel van eerste verzoeksters moeders gezicht hierop zou afgebeeld staan, dan nog kan hieruit niet worden afgeleid dat de moeder omwille van de seksuele geaardheid van haar dochter slaag zou hebben gekregen van haar ex-man, laat staan dat verzoekster hierdoor een gegronde vrees voor vervolging heeft. Immers kan internationale bescherming slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming (zie *infra*).

Zelfs indien wordt aangenomen dat eerste verzoeksters vader thans wel degelijk op de hoogte is van haar seksuele geaardheid en de relatie met tweede verzoekster en dat hij haar moeder omwille hiervan zou hebben geslagen, dan nog is dit onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Bovendien kan op grond hiervan actueel evenmin een intentionele bedreiging van verzoeksters' leven, vrijheid en/of fysieke integriteit worden geconcludeerd. Hoewel aangenomen kan worden dat de moeilijke en complexe relatie met haar vader emotioneel belastend is voor eerste verzoekster, moet worden bemerkt dat deze problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging of ernstige schade te worden beschouwd. Uit niets blijkt en verzoeksters tonen niet in het minst aan dat eerste verzoeksters vader haar/hen in Georgië viseerde en bedreigde, laat staan dat hij haar/hun naar het leven stond. Verzoeksters maken op generlei wijze aannemelijk dat zij in Georgië door de vader van eerste verzoekster werden vervolgd omwille van haar seksuele geaardheid, of dat vervolging in haar land van herkomst (concreet) dreigt. Ten overvloed blijkt uit niets dat verzoeksters zich niet elders in Georgië, verder van eerste verzoeksters ouderlijke omgeving, kunnen vestigen, waarbij wordt aangestipt dat uit haar verklaringen blijkt dat zij in Georgië acht jaar werkzaam was in een bedrijf alvorens zij haar land van herkomst definitief verliet en er een betrekkelijk normaal (sociaal) leven kon leiden en haar geaardheid in zekere mate openlijk kon beleven, zonder er nog grote, laat staan noemenswaardige, problemen te kennen.

Waar verzoekster aanhaalt dat zij reeds zelf met haat werd geconfronteerd in haar omgeving en hiervoor verwijst naar gesprekken met twee van haar vriendinnen en een foto en videofragment van N., die vol haat zit tegenover de LGBTQI+-gemeenschap, schaaft de Raad zich achter het oordeel van de commissaris-generaal dat de chatberichten met betreffende vriendinnen enkel aantonen dat deze niet dermate LGBTQI+-vriendelijk zijn maar dat dit hoegenaamd geen vervolgingsfeiten uitmaken en dat de foto en videofragmenten van N. niet gericht zijn op de persoon van eerste verzoekster zelf waardoor zij hier dan ook geen gegronde vrees aan kan koppelen.

Tweede verzoekster van haar kant wijst in haar verzoekschrift op de jarenlange discriminatie en belaging die zij in haar dagelijkse leven in haar land van herkomst onderging. De Raad benadrukt te dezen dat een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch ernstige schade inhoudt. Om tot internationale bescherming te leiden moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Tweede verzoekster maakt doorheen haar verklaringen geen gewag van dergelijke zwaarwegende problemen en zij brengt ook in voorliggend verzoekschrift geen concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Georgië persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Er dient immers te worden vastgesteld dat uit verzoeksters verklaringen geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk feit volgt waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid actueel dient te vrezen voor

vervolging, dan wel het lopen van een reëel risico op ernstige schade. De Raad treedt het oordeel van de commissaris-generaal bij waar deze als volgt overweegt in de ten aanzien van tweede verzoekster genomen bestreden beslissing: *“U haalde verder zelf nog enkele feiten aan betreffende uw persoonlijke situatie. Daarbij stelt het CGVS vast dat het gedrag van de Georgische samenleving op uw uiterlijk en geaardheid sterk te betreuren zijn. U stelde zo dat u vaak beledigd werd, uw geslacht in vraag werd gesteld in een openbare toileet en u moeilijkheden ondervond om een job te vinden in Georgië (CGVS p. 7, 9-12, 18-19). Echter zijn deze voorvallen niet voldoende zwaarwichtig om de drempel van vervolging te behalen. Voorts haalde u ook aan dat u werk had gevonden in Georgië in een LGBT-vriendelijke nachtclub, waardoor er redelijkerwijs kan worden uitgegaan dat u wel de mogelijkheid bezit om zelfstandig uw leven te leiden in Georgië en voor uzelf zorg te dragen (CGVS K. p. 7, 12).”*

De Raad merkt in dit verband op dat het om incidenten gaat die, ofschoon uiterst laakbaar en betreurenswaardig, niet de drempel van vervolging dan wel ernstige schade halen. In de COI Focus van 11 december 2023 wordt overigens onderkend dat leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak te maken krijgen met verbale intimidatie in het dagelijks leven, vooral in het openbaar vervoer, maar dat het meestal niet uitmondt in fysiek geweld (p. 64). Uit de beschikbare landeninformatie komt niet naar voor dat de situatie van LGBTQI+-personen in Georgië van die aard is dat het verborgen houden van de geaardheid noodzakelijk is om daden van vervolging te vermijden. Waar tweede verzoekster aanhaalt dat zij haar seksuele geaardheid in Georgië diende te verstoppen, stipt de Raad aan dat zij er een relatie had met eerste verzoekster, zij ervoor koos zich expressief uit te drukken in Tbilisi ondanks de gekregen opmerkingen, dat zij enige tijd aan de universiteit studeerde en dat zij zo'n tweetal jaar werkte in de LGBTQI+-vriendelijke nachtclub *Basiani*, waar zij ook werkte tijdens LGBTQI+-feestjes en waar zij aangaf zich thuis te voelen. Verzoekster slaagt er verder, gelet op haar tewerkstelling, niet in aan te tonen dat zij op structurele wijze niet aan werk kon geraken in haar land van herkomst omwille van haar seksuele geaardheid, dan wel uiterlijk. Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, volgt uit de COI Focus van 11 december 2023 (p. 62) ten andere dat een deel van de LGBTQI+-gemeenschap geen problemen ondervindt om werk te vinden, bv. in de horeca. Een ander deel ervaart wel problemen omwille van hun genderexpressie, uiterlijk of kledingstijl, maar het zijn voornamelijk transvrouwen die te maken krijgen met de grootste obstakels op de arbeidsmarkt.

Op basis van verzoeksters' verklaringen kan in het algemeen worden aangenomen dat zij in staat waren om een leven te leiden in Georgië, omringd door een mogelijks beperkt netwerk van kennissen en vrienden die op de hoogte zijn van hun seksuele oriëntatie en relatie en dat zij reeds sinds 2019 een relatie hadden, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Georgië dus ook in staat waren om hun sociaal en romantisch leven te ontwikkelen. Uit het geheel van het voorgaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat verzoeksters hun seksuele oriëntatie dermate verborgen dienden te houden in die mate dat het hen volledig verhindert om hun geaardheid vrij te beleven. Tot slot stipt de Raad aan dat tweede verzoekster, na enkele jaren in het buitenland te hebben verbleven, is teruggekeerd naar Georgië, ondanks de door haar voorgehouden onleefbare situatie daar.

Verder, waar tweede verzoekster een vrees aanhaalde te worden verstoten door haar moeder en grootmoeder indien zij over haar seksuele geaardheid te weten zouden komen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat dit louter een speculatieve vrees is die bovendien niet dermate ernstig is om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging. Tweede verzoekster beweert in haar verzoekschrift dan wel dat haar familie haar verstoten heeft en dat zij hiervan bewijzen bijbracht, doch de Raad merkt op dat dit niet meer is dan een blote bewering, die niet onderbouwd wordt aan de hand van enig concreet stuk. Overigens gaf tweede verzoekster zelf aan nog vaak in contact te staan met haar moeder en grootmoeder (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p.5). Ten overvloede stipt de Raad aan dat tweede verzoekster meerderjarig is, een partner heeft waarop ze kan terugvallen en dat zij in haar levensonderhoud kon voorzien.

3.3.8.3. Daargelaten voormelde vaststellingen wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het

algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de COI Focus “*Georgië Algemene situatie*” van 11 december 2023 blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo’s, waaronder GYLA, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Niettegenstaande uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Georgië op het vlak van bescherming van LGBTQI+-personen wel degelijk en nog steeds tekortkomingen zijn, blijkt uit de voormelde COI Focus dat ook LGBTQI+-personen bij de politie terecht kunnen voor klachten. Vanwege het risico op ongevoeligheid van de politie, angst voor de reactie van de politie, een mogelijk gebrek aan privacy tijdens ondervragingen en angst voor secundaire victimisatie en gedwongen *outing* hebben leden van de LGBTQI+-gemeenschap vaak echter weinig vertrouwen in de ordediensten en zouden zij nalaten klacht in te dienen bij de politie. Gedwongen outing zou voornamelijk voorkomen in de regio’s. Het feit dat de organisatoren van het homofoob geweld van 5 en 6 juli 2021 nog niet zijn bestraft, heeft dit wantrouwen nog versterkt. Dit leidt ertoe dat LGBTQI+-personen eerder een beroep doen op ngo’s zoals WISG, *Equality Movement* en *Temida* om verdere stappen te ondernemen wanneer zij geconfronteerd worden met problemen. Wanneer een ngo betrokken is in een zaak, wordt deze vaak ook serieuzer genomen. Desalniettemin raden ngo’s, waaronder *Equality Movement*, leden van de LGBTQI+-gemeenschap actief aan om naar de politie te stappen. De houding van politieagenten is de laatste jaren bovendien merkbaar verbeterd, mede dankzij opleidingen en sensibilisering. Als de politie niet helpt, is het ook mogelijk om naar de *Public Defender* te stappen. De betrokkenheid van de *Public Defender* zorgt er vaak voor dat een zaak grondig onderzocht wordt.

Waar verzoeksters verwijzen naar een verklaring van de *Public Defender* die op 17 mei 2023 stelde dat er ernstige restricties zijn voor de LGBTQI+-gemeenschap aangezien “*praten met één persoon die geen enkele macht heeft om dan ook maar iets te wijzigen of te ondernemen*” en dat dit hoogstens een druppel is op een hete plaat, kan niet worden ingezien, noch wordt dit door verzoeksters nader toegelicht waarom zij geen beroep zouden kunnen doen op de diensten van de *Public Defender*.

Uit voormelde recente COI Focus, die een zicht geeft op de situatie tot en met 13 november 2023, blijkt dan ook dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De algemene informatie waarnaar verzoeksters in de verzoekschriften verwijzen teneinde de beschermingsmogelijkheden van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië op de korrel te nemen, met inbegrip van de voormelde verklaring van de *Public Defender* en een studie van ILGA Europe, loopt verder gelijk met dan wel ligt in het verlengde van de informatie vervat in de voormelde COI Focus van 11 december 2023 en toont bijgevolg niet aan dat de hiervoor beschreven situatie niet correct of niet actueel zou zijn. Ook hierin wordt immers ingegaan op tekortkomingen inzake de berechting van haatmisdrijven, haatspraak van vooraanstaande politici en de Georgische orthodoxe kerk, tekortkomingen van de autoriteiten bij het bieden van bescherming tijdens manifestaties, mogelijke moeilijkheden bij het bekomen van bescherming door de autoriteiten en het gebrek aan consequenties voor de ordediensten die zich homofoob gedragen.

De arresten van het EHRM waarbij de Georgische staat door het Hof werd veroordeeld omwille van het feit dat zij geen effectieve bescherming biedt aan slachtoffers van gender gerelateerd geweld, hebben niet per definitie tot gevolg dat verzoeksters in hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming afzonderlijk te worden beoordeeld. Bovendien tonen verzoeksters *niet in concreto* aan dat de

feitelijke elementen die aan deze arresten ten grondslag lagen, kunnen worden vergeleken met de feiten die de thans voorliggende zaken kenmerken.

De Raad stipt hierbij nog aan dat het naleven van en proactief rekening houden met EHRM-vonnissen één van de twaalf EU-aanbevelingen was om kandidaat-lidstaat van de Europese Unie te kunnen worden en dat deze inmiddels volledig geïmplementeerd zou zijn (COI Focus 11 december 2023, p. 24-25, 48). De Raad herhaalt dat uit de COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat het aantal geweldsincidenten doorgaans toeneemt wanneer het thema actueel is, traditioneel in de periode rond de internationale dag tegen homofobie en transfobie (IDAHOT) op 17 mei en de *Pride Week* in de maand juli en dat de *Gay Pride* - zoals ook blijkt uit de door verzoeksters aangeleverde informatie - in 2023 werd afgelast na de laakbare bestorming door meer dan 2000 extreemrechtse demonstranten. Echter is er, hoe laakbaar het voorgaande ook moge zijn, geen sprake van veralgemeende vervolging van LGBTQI+-personen in Georgië.

Waar verzoeksters erop wijzen dat de daders van de feiten van homofobie die gebeurden op de *Pride* in 2021 nog niet veroordeeld zijn en er slechts zes mensen veroordeeld werden tot een boete van wat neerkomt op 1723 euro, alsook dat de zaak door het EHRM werd geaccepteerd, kunnen verzoeksters dan ook niet overtuigen.

Het gegeven dat er op meerdere vlakken ruimte is voor verbetering, komt ook tot uiting in de COI Focus van 11 december 2023, doch betekent niet dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om (hen) bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Noch het betoog van verzoeksters, noch de informatie waarnaar zij verwijzen, is dan ook van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de situatie in Georgië zoals hiervoor beschreven niet langer correct of redelijk zou zijn.

Het komt bijgevolg aan verzoeksters zelf toe om in hun individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wenden om bescherming te vragen. Zij slagen hierin evenwel niet. Verzoeksters tonen niet aan dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, noch dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Georgische overheid voor bescherming.

De verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de onrustwekkende situatie van de LGBTQI+-gemeenschap, de strenge en intensere anti-LGBTQI+-retoriek van de aan de macht zijnde partij "*Georgian Dream*", alsook naar de mogelijkheid van een nieuwe wet die de vrijheid van meningsuiting en vereniging sterk zou beperken in Georgië ten aanzien van de LGBTQI+-gemeenschap volstaat niet om aan te tonen dat verzoeksters in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeksters blijven hierover in gebreke.

Verzoeksters werden over hun mogelijkheid tot het aanzoeken van nationale bescherming afdoende bevraagd tijdens hun persoonlijke onderhouden. Uit hun verklaringen blijkt dat verzoeksters op geen enkel moment hulp en/of bescherming hebben aangezocht in Georgië. Zo verklaarden zij nooit naar de politie of andere instanties te zijn gestapt en blijkt verder niet dat zij zich tot LGBTQI+-organisaties hebben gericht, niettegenstaande zij op de hoogte waren van het bestaan hiervan. Zij waren hierbij van oordeel dat dit alles geen enkele zin had (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 16 en notities persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 20-21).

Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, ook al zouden er geen bewijzen voorhanden zijn wat niet ongebruikelijk is, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. De bedoeling van het indienen van een klacht is immers net om bescherming te krijgen tegen belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Het hebben van bewijs is overigens niet altijd vereist voor het indienen van een klacht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat de beschermingsinitiatieven die de autoriteiten ondernemen daadwerkelijk en redelijk moeten zijn; ze hoeven én kunnen echter niet absoluut zijn. Het is immers niet redelijk te verwachten dat de bescherming door de nationale autoriteiten van hun onderdanen totaal en onafgebroken is en de overheid bescherming biedt tegen elk feit begaan door derden.

Door in hun verzoekschriften louter en boudweg te betogen dat het enige wat LGBTQI+-organisaties doen het opstellen van een dossier is van personen die vervolgingsfeiten hebben meegemaakt en dat zij niemand kennen bij wie zo'n organisatie echt het probleem heeft verholpen, bieden verzoeksters hoegenaamd geen verschoningsgrond om nooit beroep te hebben gedaan op een dergelijke organisatie.

Uit de COI Focus van 11 december 2023 (p. 69) blijkt dat een zaak doorgaans serieuzer wordt genomen wanneer er een ngo zoals WISG bij betrokken is en dat leden van de LGBTQI+-gemeenschap ook terecht kunnen bij de *Public Defender* wat er eveneens voor zorgt dat een zaak serieuzer wordt genomen. Zoals reeds eerder gesteld wordt door verzoeksters niet nader toegelicht waarom zij geen beroep zouden kunnen doen op de diensten van de *Public Defender*. Waar zij opwerpen dat zij zich niet op de organisatie WISG kunnen beroepen omdat er een kennis van eerste verzoekster werkt die ook contact heeft met haar moeder en zij vrezen dat deze persoon al dan niet bewust informatie zou doorgeven, merkt de Raad op dat verzoeksters dit thans voor het eerst opwerpen en dat het *screenshot* van een Facebook-pagina, zoals gevoegd bij de verzoekschriften (stukken 3), en waaruit zou moeten blijken dat een werknemster van WISG contact heeft met eerste verzoeksters moeder, geenszins aantoon dat de persoon aan wie het betreffende Facebook-profiel toebehoort werkzaam zou zijn bij WISG. Verder duidt de Raad erop dat een organisatie als WISG net leden van de LGBTQI+-gemeenschap helpt en privacy daarbij een onderdeel van de werking is. Voorts is de bewering van verzoeksters, dat de organisatie *Temida* enkel transgender-, en bij uitbreiding queerpersonen, zou helpen, foutief. Zoals in de nota's van de verwerende partij genoegzaam wordt aangegeven blijkt uit de website van *Temida* dat alle leden van de LGBTQI+-gemeenschap toegang krijgen tot tijdelijke opvang en dat men dus niet transgender moet zijn om hulp te verkrijgen van *Temida*. Tot slot toont een loutere verwijzing naar een *post* op de sociale media van *Equality Movement*, zoals gevoegd bij de voorliggende verzoekschriften (stukken 4), niet aan dat het onmogelijk is om als lid van de LGBTQI+-gemeenschap in Georgië te leven. Verzoeksters slagen er met hun betoog aldus geenszins in aan te tonen waarom zij zich niet tot de in Georgië aanwezige LGBTQI+-organisaties, en waarvan zij duidelijk van het bestaan op de hoogte zijn, zouden kunnen wenden.

Waar verzoeksters thans voor het eerst in de verzoekschriften opwerpen dat de vader van eerste verzoekster banden heeft binnen de overheid en de politie, stipt de Raad aan dat tijdens de administratieve procedure hier met geen woord over gerept werd. Dat geen enkele vraag zou zijn gesteld naar de invloed van de vader van eerste verzoekster in de Georgische samenleving en dat enkel gevraagd werd of hij politiek actief was, doet hoegenaamd geen afbreuk aan het gegeven dat het aan eerste verzoekster zelf is om alle elementen aan te halen die van belang zijn voor haar vluchtrelaas en dit element is belangwekkend genoeg om spontaan te vermelden. Zeker nu blijkt dat eerste verzoekster werd gevraagd over haar vader en de mogelijkheden om nationale bescherming in te roepen. De bewijslast berust in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moeten bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters, in het kader van onderhavige beroepen, geen enkel stuk bijbrengen waaruit de mogelijke band met eerste verzoeksters vader binnen de Georgische overheid en politie vermag te blijken, laat staan dat zij daardoor geen beroep zouden kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de nationale autoriteiten en instanties. Waar zij hiervoor verwijzen naar het gesprek tussen eerste verzoekster en haar vader, zoals gevoegd bij de verzoekschriften (stukken 5), kan verwezen worden naar wat dienaangaande *supra* reeds is gesteld en dat het hierin gestelde aldus geenszins een band van eerste verzoeksters vader met de Georgische overheid en politie vermag aan te tonen.

Gelet op het voorgaande overtuigen verzoeksters niet dat zij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hen gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hen hulp en/of bescherming te bieden. Zij tonen aldus niet aan dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben en zij slagen er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zeggen te vrezen.

3.3.8.4. Verzoeksters voeren tot slot geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de procedure voorgelegde documenten, die nog niet eerder aan bod zijn gekomen, en de door hen overgemaakte opmerkingen bij de notities van hun persoonlijk onderhoud zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die genoegzaam en afdoende worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken en opmerkingen niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.8.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeksters in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeksters geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maken.

3.3.8.6. Waar eerste verzoekster verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat eerste verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Eerste verzoekster kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

3.3.8.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat kan in hoofde van verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeksters geen concrete elementen aanbrengen op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in hun hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Georgië.

3.3.9.2. In zoverre verzoeksters zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd. Verzoeksters maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Georgië zouden hebben gekend.

3.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in hun land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.9.4. Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoeksters niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters bij het commissariaat-generaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van hun advocaat en van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, de dossiers niet rigoureus zou hebben behandeld en geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeksters, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.12. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in de administratieve dossiers.

3.3.13. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.14. Waar verzoeksters in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoeksters echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS